

[Aase Olesen]

Vi er fuldstændig klar over, at det er afgrænsningsproblemet, der bliver den største hurdle, og vi har i og for sig ikke ønsket at begrænse eller diskriminere nogen – heller ikke søskende – men kom undervejs i arbejdet til den konklusion, at vi måtte begrænse os mest muligt, hvis vi skulle lave et forslag, som havde chance for at gå igennem.

Jeg vil med det samme sige til hr. Arne Bjerregaard, at det radikale venstre er enig med hr. Arne Bjerregaard i, at det eneste logiske ville være, at folk, der ønsker at have de fordele, som der er ved at være i et ægteskab, også fik de ulemper, der måtte være. Derfor har det radikale venstre på et tidspunkt fremsat et forslag herom, men det som bekendt ikke fremme i folketinget, og det er derfor, vi forsøger at komme igennem ad anden vej. Jeg mener, vi her har samme intention som VS i ønsket om at lovgive, altså at sikre de mennesker, det handler om, uden på en eller anden måde at være nødt til at lovgive om deres seksualpraksis. Det kommer faktisk ikke lovgivningen ved, hvad folk foretager sig, og afgrænsningsproblemerne opstår netop af, at vi nødig vil opstille noget krav til folks seksualvaner i en skattelov. Jeg tror, de fleste må erkende, at det ikke er særlig spiseligt at skulle definere grupper af mennesker på den måde, og det er derfor, vi løber ind i problemerne.

Jeg er ikke, som fru Jytte Hilden sagde, altid meget velvillig over for ægteskabet, men i denne sammenhæng har det jo den kæmpefordel, at samfundet ikke mere behøver at interessere sig for, hvad folk foretager sig, hvis de indgår ægteskab, for så gælder den lille vielsesattest.

Det er fordelene ved ægteskabet, og det er derfor, at det ud fra et lovgiversynspunkt ville være ønskeligt, om folk, også hvis de bor sammen med en person af samme køn, kunne anskaffe sig en sådan attest, som i praksis betyder, at samfundet ikke kan komme længere end til entrédøren.

Jeg er glad for, at ministeren gav tilsagn om, at dette problem skal løses, og at det skal løses ved lovgivning. Det er i og for sig resultatet af debatten i dag, for det betragter jeg som et tilsagn fra ministeren om, at det nu bliver løst. Det vil sige, at den gruppe mennesker, vi her ønsker at hjælpe, ikke mere skal være afhængige af en praksis, for uanset hvor indarbejdet og veletableret en

praksis er, er det trods alt bedre at have en lov i hånden end at skulle søge om dispensation. Jeg tror altså, det er det, vi skal interessere os for og ikke i så høj grad en dispensationspraksis, som ministeren nævnte; vi må holde fast i, at der blev lovet os en løsning via lovgivningen.

Jeg kan godt se, at man måske her kan komme til at lave nye forskelsbehandlinger, som ikke har været tilsigtet, men når man kommer til at arbejde med det i udvalget, vil det vise sig, at man støder på afgrænsningsproblemer, næsten ligegyldigt hvordan man forsøger at definere det.

Hr. Collet finder det underligt, at vi skulle forskelsbehandle papirløse samlevende med folk af forskellig køn, der bor sammen. Der til er kun at sige, at det er vores holdning, at man skal hjælpe de folk, der af juridiske grunde ikke er i stand til at gifte sig.

Ministerens nævnte, at det også omfatter andre mennesker. Der kan være folk, der på grund af forskellig tro eller af andre grunde ikke er i stand til at gifte sig, men jeg tror, at vi trods alt godt ved, hvad det er for en gruppe, vi har med at gøre her, for der er en praksis, og man må kunne komme frem til en lovbestemmelse, som definerer denne relativt snævre gruppe.

Der har været talt meget om søskende, og når vi endte med i dette forslag at skille søskende ud i en særlig paragraf, er det, fordi det blev så fantastisk svært at afgrænse det; vi har altså ikke med punkt 1 sigtet mod søskende. Desuden synes jeg, det er rimeligt at sige, selv om det ikke kan være noget argument i juraen, at det er en uendelig lille og formentlig stadig mindre gruppe af søskende, der bor sammen hele livet. Det har nok typisk været almindeligt på landet, hvor man sad med en landejendom, på søskende boede sammen. Jeg tror, det er et fænomen, som vil blive meget sjældent forekommende i den kommende tid, og at man derfor udmærket kunne leve videre med en dispensationsregel, men det må vi se på i udvalget.

Jeg kan ligesom hr. Lenger sige, at vi selvfølgelig ikke vil låse os fast i en løsning, som man kan påvise fejl ved, og vi er parat til at diskutere, hvordan man skal gøre afgrænsningen mere finmasket. Jeg synes selvfølgelig, det er udmærket, at man kan undtage beslægtede, men det er jo også et vidt begreb, for hvad er »beslægtede«? Jeg er f.eks.